

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

עלה ברוח סתו

עלה צהוב נושר דומם
ירוק היה ונעלם
אדם זקן כהו עיניו
מרבד שלכת לרגליו.

אדם לאן ימיו?
עלה ברוח סתו.

שרב אכזר העץ התיש
בבוא רוחות שואל האיש
העוד נכון לו סתו אחר?
ימי אדם הם צל עובר.

ענף יבש משיר עליו
ניסתם מקור נחלי אכזב.
כמה קצרה היא עת הפריחה...
סוף אור היום היא חשכה.

אי גיל ילדות אשר עבר?
היכן הלב שלא נשבר?
תקוות יפות של תור זהב
נשרו כולן ברוח סתו.

אדם לאן ימיו?
עלה ברוח סתו.

עלון מס' 1560 – 5/3/2021

פתיח

'אסון הזפת' כפי שהגדירה זאת התקשורת, הוא בהחלט ארוע וצא דופן וחריג בממדיו, ויעידו מאות צבים, רכיכות ושאר שוכני מים מליחים, שאיבדו את בית הגידול הטבעי והיום מנסים לשקם את אלה ששרדו, כדי שביום מן הימים יחזרו לסביבתם הטבעית.

אין ספק, לדעת מומחים, שמדובר באסון אקולוגי קשה, שיקח ימים/חודשים/שנים/עשורים (תלוי את מי שואלים) להשיב עטרה ליושנה. והנה כחלוף שבועיים, או שמא יותר, מאז ההזרמה הבלתי מבוקרת של הנפט הגולמי, יוצאת השרת להגנת הסביבה ומכריזה על האשמים - מיכלית אירנית בבעלות לובית. קשה היה למצוא עיתוי מתאים יותר מערב בחירות, כדי להציף אותנו במטען פטריוטיזם אנטי אירניסטי מהסוג שהשרה גמליאל עשתה, באותה מסיבת עיתונאים בהולה.

ואילו אני, הקטון באלפי מנשה, אך בעל זכרון חד כתער, זוכר היטב את חופי ישראל של שנות השישים-שבעים ואפילו שמונים, מרוצפים בזפת שנדבקת לכפות הרגלים שכדי להסיר אותה מרגלינו הותקנו בחופים מברשות מסתובבות על בסיס נפט, כדי שהזפת הצמיגית לא תלווה אותנו הביתה. אז, לא דיברו על אסון אקולוגי, אלא לכל היותר על מטרד מעצבן. ועל פורים לא דיברנו אפילו מילה. שנה שניה ברציפות.

שיהיה לנו סוף שבוע אביבי, שטוף ריחות וצבעים.

אבנרון

בחינוך החברתי

השבוע חגגנו, יחד עם כל ישראל, את חג הפורים.

בשונה מבשנים עברו, אין ביכולתנו לקיים אירוע רחב משתתפים ועל צמצמנו את גודל האירועים.

חופשת הפורים הייתה ה' + ו' + א'.

ביום ו' הקרוב (26/2) קיימנו 'עגליאדע אשדותית'. מדובר בגרסה קטנה ומצומצמת של העגלידע המסורתית של חברות הנעורים. בשעות הבוקר התמקמו העגליות שהילדים קישטו והכינו, בדשא שליד 'בית קרפי' (איחוד) ובדשא 'בית דוידקה' (מאוחד). ילדי שכבות ג' עד י"ב קיימו הופעה קצרה (בשני המקומות במקביל).

בהמשך התכנסו כל העגלות והשכבות בדשא בית דוידקה ושם קיימנו בשנית את כל ההופעות. במקור התכוונו להזמין את ההורים לצפות בהופעות. ברגע האחרון ועל פי החלטת הנהלת הקהילה נאלצנו לוותר על השתתפות ההורים – עימכם הסליחה!

השנה התאפיין חג הפורים בימים שמשיים. החלטנו לנצל עובדה משמחת זו, וביום א' האחרון יצאו שכבות ה' עד י"ב לטייל בארץ. שכבות ה'-ח' טיילו בנחל תבור במסלול מקסים שכולו פריחת תורמוסים ושפע מים. בנות ובני חברת הנעורים טיילו בשמורת בשנית ברמת הגולן, בהר אודם ולקינח אכלו פלאפל וכנאפה במסעדה.

בעוד חודש(-) תחל חופשת הפסח בבתי הספר. בימים אלו אנו מתחילים ההיערכות לקראתה. בשנים 'נורמליות', וכולי תקווה שברור לנו שהשנה הנוכחית איננה כזו, חופשת הפסח מסמלת שני דברים עיקריים.

ראשית, סיומה של שנת ההדרכה העיקרית, השלמת תהליכי האורך ותחילת ההיערכות לקראת חופשת הקיץ. שנית, פרומו 'קצרי' של פעילות הקיץ בכל הקשור למבנה והיערכות.

השנה חגי ניסן, ובהמשך ל"ג בעומר וחג שבועות יוצאים יחסית מוקדם, דבר מותיר לנו תקופת היערכות משמעותית לקראת הקיץ גם לאחר הפסח. אין לי ספק שלאור השנה העמוסה והמבולבלת שאנו עוברים

בשבוע שעבר הסתיימו שישה שבועות של סגר. הסגר הארוך ביותר עד כה שחווינו. מי שיתבונן מהצד יכול לראות איך מפעם לפעם אנחנו לומדים, משתפרים, מתארגנים טוב יותר. והלוואי שיהיה זה הסגר האחרון.

בכניסה לסגר האחרון (8 בינואר) מצב התחלואה בעמק בכלל ובאשדות בפרט היה לא טוב. עובדה שמנעה מאיתנו את האפשרות למהר ולקיים פעילות הפגה ו/או מענה קהילתי אחר.

למרות זאת השכלנו להמשיך ברצף את פעילות הנוער (ז'-ח', ט'-י"ב) גם אם על 'אש קטנה', או יותר נכון קבוצות קטנות.

כחלוף שבועיים+ של סגר התחלנו לקיים פעילות הפגה לשכבות הצעירות. כאשר הן חזרו ללימודים פיזיים בביה"ס, חזרנו גם אנו לפעול בהיקף מלא. ביום א' האחרון (21/2/21) חזרו שכבות ה'-ו' ללימודים פיזיים ובזאת הושלם תהליך החזרה של המערכת לפעילות בהיקף מלא.

לשמחתי, חששותיי בנוגע לשיעור החזרה של הילדים למערכת התבדו. נכון לכתובת שורות אלו אנחנו נמצאים ב-100% חזרה של ילדים למערכת, בהתאם להיקפים שהיינו בהם טרום הסגר.

עדיין לא קיימנו בחינה ודיון עם כלל הצוותים בבתים הכוללים בכדי ללמוד ולהבין את המשמעויות של הנושא, אולם דבר אחד כבר ניתן להבין מנתון זה – אמון ההורים במערכת החינוך החברתי ובצוותים גבוה באופן יחסי וזה לכשעצמו מעודד ומחזק.

כחלק מהלמידה שלנו מתקופות הסגר הקודמות, ולאחר התייעצות בהנהלת חינוך הוחלט על הקדמת ההחזר להורים בגין תקופת הסגר. לאור זאת בוצע החזר חלקי להורים (מחצית מן הסכום) בתחילת חודש פברואר, כאשר החצי השני יוחזר בתחילת אפריל. במקביל, ובהתאם להנחיית מועצת החינוך אנו עוסקים בבניית 'תכנית מגירה' להפעלת פעילות הפגה ומתן מענה קהילתי במצב בו ניאלץ לסגור פעם נוספת את המערכת.

בחינוך החברתי - המשך...

ה-ו בנחל תבור

בהחלט נידרש לתקופה זו. מבקש להודות פעם נוספת לציבור ההורים על האמון שהוא נותן במערכת החינוך החברתי. למדריכים המסורים והנאמנים של המערכת שנאלצים לעבור בכל פעם מחדש טלטלות ביציאה/חזרה מהחל"ית.

מאחל לכולנו הרבה בריאות ושפיות.

אמנון אביגדור,

מנהל חינוך חברתי – אשדות יעקב

השכבה הצעירה בעגליאדע

שכבה צעירה (ז-ח) בנחל תבור

שכבה ח' בנחל תבור

בחינוך החברתי - המשך...

חברת נעורים בהר אודם (עם כדור שלגי!)

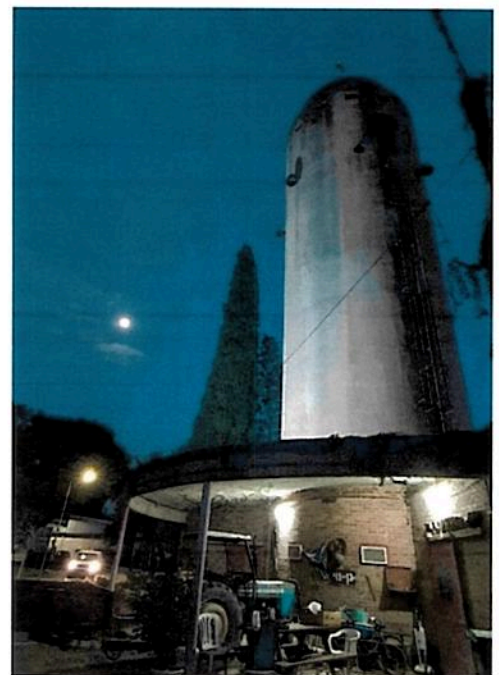
ארוחה'ה כהן
 אהואדת הנכדה
 בת אשיר וניתאי
 מילא טוב אכלא המשפחה!

מילא טוב כפוא!
 אשואה ואאלי פאר
 אהואדת הנכדות
 בת אצדי ואבי
 ובת איאיר ודורין
 מילא טוב אכלא המשפחה!

מגדל-לילה צילם דובי שושני

ארכיון אשדות יעקב איחוד

יחיאל שוורץ הגיע לאשדות ב-1950. כאן חי את ששת חייו האחרונות במסגרת "הורי חברים". יחיאל היה רב בהכשרתו וכתב בנושא חגי ישראל ביומני אשדות. יחיאל קבור בבית העלמין של אשדות יעקב.

לפחות שלושה מילדיהם של יחיאל ומנצ'ה היו בקבוצת "אחדות" המפורסמת שהתיישבה בגשר ב-1924: אסתר, מרדכי ומלכה. בתם הרביעית, שושנה, גם היא טמונה בבית העלמין של אשדות יעקב.

שבת שלום ובריאות טובה לכולם,

שאל ינאי

בקשה מהספריה

אם יש בספרייתכם הפרטית ספרים של קרלוס סאפון

ואתם מוכנים למסור לספריה במתנה תברכו.

צילה של הרוח

נסיך הערפל

מבוך הרוחות

אורות ספטמבר

הרבה תודה

ברוריה שרון

הקשר המשפחתי בין רות דיין, ראומה ויצמן ואשדות יעקב

התבקשתי לציין את הקשר המשפחתי בין רות דיין, ראומה ויצמן ואשדות יעקב.

בתמונה לעיל רואים את יחיאל שוורץ. יחיאל היה אביה של אסתר שוורץ. אסתר היא אסתר קרפ של אשדות בעקבות נישואיה עם זאב קרפ, שעל שמו "בית קרפ". אליעזר, "הילד הראשון" של אשדות יעקב הוא נכדו של יחיאל שוורץ.

בנישואיו השניים יחיאל התחתן עם מנצ'ה בוגרד. לזוג נולדו שישה ילדים: צבי, מלכה, אסתר, מרדכי, שושנה ואלישבע. צבי שוורץ, האח של אסתר, היה אביהם של האחיות רות דיין וראומה ויצמן. זה הסיפור של הקשר המשפחתי הביולוגי בין משפחות דיין, ויצמן וקרפ.

על הרגלי כתיבה מתובנות עורך יומן - שמעון שניפר ז"ל

מעל דפי שני היומנים (חברי הקבה"מ הוציאו יומן נפרד) עד שהגיעו למוצא הידוע לכולנו.

התקופה השלישית החלה לאחר גמר ענייני 'החלוקה' ועם החזרה לחיים ה'נורמליים' במשק החלו גם ההופעות הנורמליות בענייני היומן: בוחרים במערכת יומן וכעבור זמן קצר הינך נשאר יחידי אותו הדבר בעניין ריכוז החומר וכל אותם הקשיים המתלווים לתפקיד זה ולא נאריך בכך. א. וסיף רק זאת, שכל המאמץ כדאי ויבורכו אלה הממשיכים!

מוסיף ישעיהו פונדק: 'לדעתי אין לאנשים הרגלי כתיבה. הלחץ של אמצעי התקשורת היום, שעה שמידע מפורט מובא יום ויום ושעה שעה בעיתונות, ברדיו ובטלוויזיה, ניטל מהיחיד הרצון והעוז להביע דעתו בהשוואה לבעלי כושר הביטוי והניתוח, המובאים באמצעי התקשורת המודרניים. נוסף על כך, משמש הכתב עדות קיימת – הדוחה אנשים מלכתוב.

הדור הצעיר (מתוך כוונות טובות) אינו מעלה את בעיותיו. בה בשעה, שהגישה בעולם הרחב כיום הפוכה: להעלות ספקות, ולבטא את המורכבות שבחיים המודרניים.

בעוד שבעולם הגדול ספקות ולבטים הם דבר לגיטימי, בקיבוץ מנסים הצעירים להסתיר זאת, ולהמנע מהביטוי האישי מעין זה. אך גם ביומן תקופות שונות, ויתכן ותבוא תקופת התעוררות ביצר הכתיבה.'

ומסיים אליהו ליפקוביץ – במכתב מיוחד ממעגן-מיכאל.

בזמן הפילוג באשדות קדם חלוקת היומן לחלוקת המשק, ובבוקר בהיר אחד התחילו להופיע שני יומנים נפרדים:

- יומן אוהדי מפא"י שנקרא 'יומן אשדות' ובסוגריים יומן הרוב במשק.

- ויומן 'אשדות' סתם בלי תוספת.

עיקר עיסוקם של שני היומנים בזמן ההוא היה התקפה והשמצה הדדית (מצב אידיאלי לעורכים, חומר בשפע!!) וגם אני לא טמנתי את עטי בצלחת... וזוכר אני רשימה בחרוזים

לקוח מיומן 450 – פברואר 1971 (ועד כמה דברים לא השתנו, תבינו בהמשך)

בשלוש תקופות בחיי המשק יצא לי להיות בין עורכי, ולעתים קרובות העורך של יומן המשק. התקופה הזכורה לי לטוב היתה לפני כשלושים שנה ויותר, עת היינו מערכת צוות עם: י.ש. ורבקה ה' שכתבה במכונת כתיבה.

היה זה לפני שענייני הפילוג העיבו את שמי המשק. הכל היה תוסס והמחשבה כולה היתה נתונה לעניין אחד: הקיבוץ-המשק, לנעשה בו, מבחינה משקית וחברתית והצריך להעשות, וכל פרט היה חשוב והיה סיפוק רב להביא כל דבר לידיעת הציבור. קשיים, כמובן היו. אותו קושי בריכוז החומר – שהוא מנת חלקם של עורכי יומנים בכל הזמנים ובכל מקום – היה גם אז אולי יותר מאשר כיום ולא נתעכב כאן על הסיבות. אולם, קשה מזה היו תנאי העבודה. מקום קבוע ומתאים לעבודה לא היה ועבודת העריכה והכתיבה במכונה והשיכפול נעשתה על מרפסת בית-התרבות או שכן (לא רצוי ביותר) בספרייה. מכונת הכתיבה היתה ישנה ומשומשת (מי שיעיין ביומנם מאותה תקופה יתפלא לראות שהאות 'ש' כמעט ואינה קיימת או שתוקנה בחרט).

גם מכונת השיכפול היתה לרוב מקולקלת (רבים וטובים היו המשתמשים בה) ואם לא דייקו בסיבוב הידית כי אז מתוך ערמת-נייר מלוכלך, שיצא בקושי, נמצא דף אחד ניתן לקריאה.. ברם, היו קשיים אבל היה גם סיפוק.

התקופה השניה שאינה מעוררת זכרונות טובים היתה שעת ליקוי מאורות. כאשר צילו של סטלין הקדיר את שמי המשק והחל ריב-אחים.

קשה היתה מלאכת עריכת היומן באותה תקופה. היה רצון שלא להעלות את העניינים הפנימיים מעל דפי היומן בכדי לא להלהיב את היצרים ושלא יצאו החוצה. היתה תקווה ורצון שהעניינים יסתדרו והמשק ישאר בשלמותו.

הדבר לא הפתיע וביומן מס' 1171 מיום 1/12/1950 נשמע לראשונה הד מהמצב החברתי במשק ומכאן ואילך החלה ההמולה

על הרגלי הכתיבה - המשך...

מיום 15 ביוני אותה שנה החל ממספר 25 היומן מופיע כבר תחת שם 'איחוד הקבוצות' אבל, עוד בכותרת משנה 'יומן הרוב במשק'.

מיום 15 לאוגוסט 1951 – יומן מס' 33, מופיע בלי כותרת המשנה ומאז נמשך סדר המספרים עד היום. אילו היתה רציפות במספר היינו עומדים כיום במספר 2101... אולי כדאי גם להעיר על מקור הכינוי 'יומן' (ולא עלון כמקובל בהרבה משקים) בזמן הראשון בגשר היה מופיע, כמעט יום-יום, גליון אינפורמציה וכמובן שהשם המתאים היה יומן...

שמעון שניפר

פסעה טובה!

ליליפוט הינדי

עם קבלת תואר צו"ד

הרבה בהצלחה!

בשם 'יחד' (בסוגריים) שפרסמתי ביומן ובה התקפה חריפה על אוהדי 'אחדות העבודה' ומפ"ם (היה אז איחוד ביניהם) 'שרוממות אל בגרונם' 'יחרב פיפיות בידם'. שנה דורשים על יחד, רצון טוב וכו'... אך לאמיתו של דבר כל הדרכים כשרות עבורם בכדי להשתלט על המשקים... ועוד כהנה וכהנה... וצחוק הגורל! כאילו להכעיס התגלגלתי דווקא ליישוב של הקיבוץ המאוחד... מוסר השכל: 'אל תדון את חברך שמא תגיע למקומו (ולמשקו)'.

ערך: שמעון שניפר

ועוד מהגיגיו של שמעון מאותו עלון

יתכן שגם לאלה בתוכנו שעברו את כל תחנותיו וגילגוליו של המשק החל מגשר-דלהמיה ועד אשדות של היום, לא נהיר למה מספר היומן שלנו כיום הוא רק 450, אחרי 38 שנות קיום המשק על אדמת דלהמיה. אנסה בזה להעלות בקצרה את הביוגרפיה של היומן במשך שנים אלו.

עד 2 במרץ 1938 – כ"ט אדר א' תרצ"ח (לאחר שכבר ישבנו כ-5 שנים על אדמת דלהמיה) הופיע היומן בשם 'יומן משק גשר'. היומן האחרון היה מספרו 480.

ב-4 במרץ 1938 – הופיע היומן הראשון בשם אשדות. (בשורה על יד התאריך עוד היה כתוב: 'משק גשר' בסוגריים). באותו גיליון באה הודעה קצרה מטעם המערכת: 'עם קביעת שם לנקודה יקרא היומן מכאן ולהבא 'אשדות'. הופעת היומן בצורה הני"ל (התוספת 'גשר' הושמטה עם מסירת הנקודה לקבוצה שעלתה להתיישב במקום). נמשכה עד 1 בספטמבר 1950 – ונגמר במספר 1171. (לעתים היה מופיע היומן פעמיים בשבוע). ב-5 בינואר 1951 – לאחר הפסקה ארוכה, הופיע יומן מס' 1 אשדות – בתוספת משנה: 'יומן הרוב במשק' אבל עוד תחת שם 'הקיבוץ המאוחד'.

סמלה המסחרי של אשדות

עמדה במקומה החדש, הוחלט, לא ברור מדוע, לטעת בסמוך לה שדרה של עצי דקל וושינגטוני, יש הסבורים כדי להגן על הוורדים מפני הרוחות המערביות החזקות שאיימו להשיל מהם את הפרחים הרגישים, למרות שברוש ידוע כמשבר רוח טוב יותר. **מיכאל לוי** סבור שעצי הושינגטוניה לא ניטעו שם רק כמשברי רוח, וכי השתמשו בחומר היבש שלהם כחוטים לקשירת אוגדים הוורדים.

הוורדים שהם פרח רגיש ופגיע, נקטפו בעדינות, תוך מתן תשומת לב מירבית לכל פרח ופרח. לאחר מכן מויינו, נארזו והושמו בחדר הקירור המרכזי (סמוך למכבסה של היום), וכעבור יום או יומיים נשלחו לשווקים באמצעות 'רכבת העמק'. עם פרוץ מלחמת השחרור פסקה תנועת הרכבות והמשלוחים מכאן והלאה נעשו במשאית.

בראשית שנות החמישים, עוד בטרם הפילוג, 'חוסלה' משתלת הוורדים, ככל הנראה על רקע 'חוסר רנטביליות' (מושג שהיה נפוץ באותם ימים) וחברים שרצו בכך, נטלו מן הוורדים שנותרו ושתלו אותם בגינותיהם, והללו טיפסו לגבהים מרשימים. יש להניח שדבר קיומה הקצר של המשתלה היה נמחק לחלוטין מן הזכרון הקולקטיבי, אלמלא השריד המפואר שנותר ממנה, ואלה תריסר עצי הושינגטוניה שגילם נאמד בשמונים שנה, שעומדים על מקומם חרף תלאות הזמן ועם השנים הפכו לסמל המסחרי הלא רשמי של אשדות איחוד.

באחד מחורפי סוף שנות השמונים, או תחילת התשעים של המאה שעברה, פגע ברק אימתני בשדרה פגיעה קשה מאד ושרף (או חרף) חלק ניכר מעציה. העצים היו מוקפים מעטה עבה של חומר יבש, מה שסייע להתלקחותם המהירה. חלק מהעצים התחדש והשתקם, ואחדים לא שרדו ומתו.

נכתב בעלון אשדות דצמבר 2005

שדרת עצי דקל הושינגטוניה שמדרום למשק היא אחד מסממניה המובהקים של אשדות, ומן האתרים היותר מצולמים של קיבוצנו. משאל מקרי שנערך בשנת 2005 ביוזמת עלון אשדות חשף בורות כמעט מוחלטת בשאלות יסוד כמו: מה מקורה של שדרת הושינגטוניה, מי שתל אותה, מתי ניטעה ולאילו תכלית נועדה.

ביאושו הגובר, פנה כותב שורות לפני כשני עשורים "לארכיון המהלך" שלנו **עמליה דיין**, אך אפילו הידענית הדגולה העלתה חרס בזכרונה. "כאשר הגעתי לאשדות בשנת 1957, סיפרה עמליה, המשתלה כבר לא היתה, ומה שנותר ממנה היו כתריסר עצי דקל וושינגטוני". לאחר שייגעה את מוחה נזכרה עמליה **בשפחה חלק** שנמנתה על צוות המשתלה, וזו סיפרה לה את הפרטים הבאים:

בשלהי שנות השלושים החליט מי שהחליט להקים באשדות משתלת וורדים כגידול מסחרי, כאשר הזן מוביל הוא 'פוליאנטה לבנה' שנחשב אז (וגם היום) למוביל בשוק הוורדים. המשתלה מוקמה בתחילה מצפון לקיבוץ הישן ולאחר מכן הועתקה למקומה הנוכחי. במשתלה עבדו בעיקר נשים בהן **עטרה גולני** שריכזה את הענף, **שפחה חלק**, **דבורה נמרי** וכן בנות חברות הנוער. הצוות הגברי כלל **את חיים ורדי** ומאוחר יותר הצטרף אליהו כהן שבעזרת צמד פרדות היה מקלטר את השורות ויצא דקור כהוגן. אשתו של אליהו, **צילה**, כך סיפרה שפחה, שעבדה באותה עת במסגריה, הכינה עבורו מיגון מיוחד עשוי מתכת על מנת שיגונן עליו מפני קוצי הוורד הדוקרניים. לאחר שהמשתלה

חגים בעת קורונה

פורים ב'לוג'

צוות מעובדי 'לוג' יצא לחוג את חג הפורים יחד עם חניכי המכללה לכישורי חיים. היה שמח – הרבה פעילות מהנה ומשותפת.

ט"ו-בשבת תשפ"א

בקיבוץ – חולקו לנו עציצי פרחים ושקיות עם פיצוחים ופירות יבשים.

תודה לצוות תרבות.

ב'לוג':

עובדי לוג יצאו בקפסולות לדרך אבנר במסגרת אימוץ האתר, שתלו באתר צמחי תבלין, קינחו בתה צמחים חמים, ופירות יבשים.

פורים תשפ"א

הקורונה שוב מכתיבה לנו את המציאות,

כותבת מאיה:

ולמרות ש.....

כל התחנות להפנינג בשבת כבר מוכנות

הקפסולות חולקו

הפרסים הוכנו

הבירה במקרר

פינות היצירה עומדות מוכנות

המוסיקה ערוכה

והכל מחכה לכם.....

למרות זאת, אנו נאלצנו לדחות את

הפעילות. החוקים והנהלים הוקשחו

לפורים, וכרגע חל איסור גם על פעילויות

בקפסולות.

אני אעדכן בהקדם על מועד חדש,

ועד אז, נתאזר בעוד קצת סבלנות...

שלומי הינדי - עורך דין

משפחת הינדי: מימין - זואי (6), לודה, הקל (7) רומי (12), שלומי, קרן (10)

לפני שהגיע לאשדות, עבר שלומי כברת דרך משמעותית ולגמרי לא שיגרתית. הוא בן זקונים לאב ממוצא תימני ואם ילידת תורכיה. חלק ממשפחת אביו מתגורר עד היום בכרם התימנים. הוא עצמו גדל עם משפחתו בחולון, ואת ילדותו העביר עם משפחתו בשכונת יד אליהו. בצבא שרת בחיל תחזוקה בבית נבאללה ובזמן שרותו מילא מספר תפקידים.

את מרבית שנותיו הבוררות בילה בתל אביב. במהלך תקופה זו עשה שני טיולים גדולים בחו"ל והירבה לבלות עם חברים בפאבים ומועדונים. בהמשך הוא עושה תואר ראשון ותואר שני במנהל עסקים והתמחות במימון ובנקאות, ובמקביל, עובד בחברת ויזה-כאל. 'אני טיפוס שאוהב לעשות הרבה דברים במקביל, ולהתפרס בו זמנית במספר תחומים, מעיד שלומי על עצמו. למרות הדיפלומות והנסיון שרכש ביזע ועמל, זונח שלומי את תחום הבנקאות ("מנהל עסקים זה תואר כללי המעיד על ידע שרכשת, אך לא תואר מקצועי שאפשר לעשות איתו משהו") ופותח בחולון חנות ליבוא בגדי מותגים שמצליחה מעל למשוער. בשנת 2011, לאחר שהתחתן עם בחירת ליבו והחלו דרכם בהקמת משפחה, הם מחליטים לעשות 'סוויץ', ולקראת המעבר לצפון סוגר שלומי את העסק המשגשג, כי 'מה לא עושים למען איכות חיים'. בעקבות המעבר לאשדות

שלומי הינדי (47) הגיע לאשדות בחודש יוני 2011. הייתי אז בן 37, הוא מתאר, נשוי טרי ל-לודה (לודמילה) ואב לרומי בת השנתיים. בהמשך יוולדו לזוג שלושה ילדים נוספים: קרן, קלל וזואי. היה זה רגע לפני שעמד לממש את חלומו ולרכוש דירה מול הים. עוד הוא מתמרק בהגשמת בחלום, סיפר לו גיסו על הרחבה שהולכת וקמה באשדות יעקב ואפשרות לרכישת בית-קרקע בקיבוץ בצפון, עוד חלום, אלא שהפעם הוא משותף לו ולאשתו. זה קסם לנו, אומר שלומי, ואמרנו ששווה בדיקה. הגענו לאשדות בפברואר 2011 וגילינו מרחבים ירוקים והרבה שקט. אילו באנו באוגוסט, יכול להיות שתוך שניה זה היה יורד מהפרק...

למרות שבחיים שלי לא הייתי בקיבוץ, ממשך שלומי, זה הרגיש לי כמו אהבה ממבט ראשון, אך למען הסר ספק אמרתי לאשתי (ילידת אוקראינה שעלתה ארצה עם משפחתה בגיל 10) בואי נראה קיבוצים נוספים. בדקנו מספר קיבוצים אבל מהר מאד הבנו שמקומנו כאן. פניתי לזוהר יחיאלי, וכך התחיל העניין להתגלגל. שני רחובות כבר היו בנויים, ורחוב גולן, בו אני גר היום, רק החל להבנות. לאחר שהסתיימו כל הברורים, חתמנו חוזה עם חברת 'דוראלי' ורכשנו מגרש על שטח של חצי דונם, וב-2011, לאחר שנולד בנו קרן, עברנו להתגורר בקיבוץ. בשנתיים של הבניה גרנו בשכונה המערבית של הקיבוץ מעל משפחת אורבך, שעזרו לנו לנחיתה רכה. הכרנו חברים חדשים שרובם הפכו למשפחה, קהילה מדהימה ותומכת והרבה נתינה מהסביבה. כשהודעתי לחברים שלי שאני עובר לצפון, לאשדות, הם לא נתנו לי יותר מחודש, היו בטוחים שאתחרט ואחזור, אבל אני לרגע לא מיצמצתי, כי ידעתי שבשלב זה של החיים, מיציתי את העיר הגדולה וצריך להתקדם. כעבור שנתיים הסתיימה הבניה, והזוג נכנס למשכנו החדש בו הם גרים כבר קרוב לעשור.

שלומי הינדי - המשך...

"תודעת שירות היא בדמי וחלק מהאופי שלי", הוא אומר בצניעות. מבחן ההסמכה הראשון שהתקיים באוגוסט 2020 היה קשוח וכשלו בו סטודנטים רבים מאי פעם, כולל אני, אומר שלומי. עבורי, הוא מוסיף, אין קיר שהוא גבוה מדי, ואם אני רוצה משהו, אני משיג אותו בסופו של דבר, מה גם שלימודים עבורי הם חדר-כושר למוח. המבחן השני של הלשכה שהתקיים בדצמבר האחרון היה 'מבחן הוגן', אומר הינדי, והפעם עברתי בהצלחה והוסמכתי לעורך דין. עריכת דין, הוא מסביר, היא שפה לכל דבר, שצריך ללמוד אותה על בוריה. זו עבודה סיזיפית (לצלול לפרטים הכי הקטנים) אך מאתגרת ומרתקת, שנדרשת בה אמינות, אחריות ויכולת 'להלך בין הטיפות'. אני עובד במשרד בצמח שבו התמחיתי, יחד עם עורכי דין נוספים, בתחום של תהליכים אסטרטגיים, עם דגש על צמיחה דמוגרפית והרחבות בישובים כפריים- תחום שהולך ומתפתח כל הזמן. אני אמנם לא חבר קיבוץ, אבל התחום הזה קרוב לליבי ואני מגלה בו ענין רב.

איזה תכונות נחוצות לעורך דין בתחום הזה?
על מנת להגיע לתוצאה הכי טובה, דרושה מקצוענות, יכולת להתחבר לאנשים, פילפול ותייחוס, אבל מעל לכל, נחוצה אמינות ויושרה מקצועית ואישית. מה שעומד בין השאר לזכותי, היא אהבת האדם והיכולת לתקשר עם אנשים בגובה העיניים.

העיסוקים שלך לא באים על חשבון המשפחה?

אנשים עסוקים מוצאים זמן להכל. דווקא תקופת הקורונה עזרה לי במידת מה, כי הייתי חודשיים בבית ויכולתי להתמסר למשפחה.

מה באשר לדת?

בעבר הייתי רחוק מהדת. מעולם לא הנחתי תפילין ולא עשיתי קידוש. מאז שהורי נפטרו (בתוך שנה אחת) אני מקפיד להגיע לבית כנסת באשדות בשישי ולעיתים בשבת,

התפטרה אשתו, אחות במקצועה, מעבודתה בקופ"ח מכבי, ומאחר שלא נמצאה לה עבודה באזור, נכנסה לעבוד ב'בית סחלבי' עד שהמקום נסגר. משם היא תמשיך לימכבי סניף טבריה כאחות מרפאה ולאחר מכן כאחות קשר קהילתית-סיעודית בבתי חולים בצפון, תפקיד שהיא עושה בהצלחה עד היום. שלומי, שמתגלה כבעל מעוף וחוש עיסקי מפותח, נכנס זמנית לעבוד במערכת עיתון "ידיעות העמק". תוך כדי תנועה הופך לסוכן ביטוח (משנה) עצמאי מטעם סוכנות גדולה בתל אביב. הוא שוכר משרד באשדות שהופך להיות הסניף הצפוני של סוכנות הביטוח ומפנטז על חלום הילדות שלו- לימודי משפטים.

נו"ד שלומי הינדי

נחישותו של הינדי שוב עמדה במבחן. למדתי משפטים בישערי משפטי הוד השרון יומיים בשבוע, חמישי ושישי, ישן אצל ההורים בחולון. כך משך שלוש שנים וחצי, הוא משלב לימודי משפט עם עיסוקיו האחרים, ובעת הזו נולדים שני ילדיו הצעירים. את ההתמחות עשה במשרד עורכי דין מוכר, שסניפו הצפוני שוכן בצמח. 'המוקשי' היה, איך לא, מבחן ההסמכה של לשכת עורכי הדין שמפיל רבים וטובים, שנאלצים לשוב ולהבחן עד שחלקם מתייאש ועוזב. למבחן למדתי בנחישות בלתי רגילה, אומר הינדי. מאחר ובאופי שלי אני סוליסט, העדפתי לשבת במשרד בקיבוץ, עם שתי דלתות פתוחות, מהנץ החמה עד צאת הנשמה, ולהגיע למבחן מוכן ככל האפשר. תוך כדי, ולמרות לחץ הלימודים, לא זנח שלומי את לקוחותיו הקבועים בסוכנות הביטוח.

שלומי הינדי - המשך...

נעים בשלישי

פרוייקט לעידוד פעילות גופנית בגיל השלישי ביוזמה של המשרד לשיויון חברתי יחד עם המועצה האזורית של עמה"י, יצא לאור ולפועל אצלנו בקיבוץ ואליו מוזמנים ותיקות וותיקי אשדות איחוד ומאוחד.

לאורך 10 מפגשים ללא עלות, מתאמנים החברה בצייקונג בהנחיית יואב בן יעקב (מעגן) והתגובות נלהבות.

למרות שהקבוצה מלאה ניתן ליצור קשר עם ליבי גולן רכזת הבריאות והרווחה בקיבוץ להתעדכן על פעילויות ויוזמות עתידות נוספות.

ליבי גולן

לעשות קידוש עם המשפחה, לחגוג את חגי ישראל, בעיקר כשנחגגים במסגרת הקהילה בקיבוץ, וכמובן צם ביום כיפור.

כאישי ההרחבה, איך אתה מתרשם מהשתלבות שתי האוכלוסיות?

זה תהליך. בשלב ראשון יש להפנים את העובדה שאין אנו חיים בעיר. המטרה לשמה הגענו לפה, ואני מיישם אותה בפועל, היא להיות חלק מקהילה על יתרונותיה וחסרונותיה, ואני פועל כדי לקדם זאת הלכה למעשה. בשלוש השנים האחרונות הייתי חבר במועצת חינוך כנציג ההורים. מתוקף התפקיד, יש לעיתים דיסוננס בין רצון ודרישות לגיטימיות של ההורים לבין מערכת כלכלית שצריכה להצדיק את קיומה. עשיתי מאמץ גדול לשנות עמדות ותפיסות שנשתרשו עם השנים; מאידך, ניסיתי להביא את קולות ההורים למועצת החינוך כדי לייצר איזונים. לעתים הצלחתי יותר, לעתים פחות, אבל נראה לי שתרמתי הרבה בפורום הזה לריכוך העמדות.

בנוסף לחינוך, הייתי חבר ביועדת בריכה ונלחמתי לצד אחרים, על כך שתהיה בביתנו בריכה שחיה. בתחילה היו רבים שהתנגדו אבל נלחמנו בשיניים וההצלחה היא של כולנו בקהילה, שהרי מדובר בהרבה יותר מסתם בריכה שהיא חלק מתרבות ומקום מפגש לקהילה כולה, מגדול עד קטן. בעייני, זו רק טיפה בים, ויש וניתן לעשות עוד הרבה למען הקהילה כולה וילדינו בפרט, כדי להמשיך ולהפוך את המקום בו אנו חיים לטוב ומפנק יותר.

"אם לסכם, הרי שהדבר הכי טוב שקרה לי בשנים האחרונות", אומר הינדי ב-וידוי נדיר, "היא העובדה שהכרתי את אשתי, אם ארבעת ילדיי, ובחרנו ביחד להגיע להרחבה באשדות איחוד, ולהקים בגן העדן המקומי את ביתנו הקטן"

ולסיום ובאופטימיות קוסמית - יש מי שאמר "שהצלחה היא מתכון, ואם יש לך את כל הרכיבים, אתה תצליח". מאד פשוט!

אבנרון

התפרקות כללית?

בהמשך לכתבתו של דובי בקהילנט:

אחרי תקופה של רגיעה יחסית התחלנו לקבל קנסות מהמועצה על זריקת קרטונים במכולת אשפה או על מילוי יתר של המכולה ואשפה גולשת אנו מבקשים בכל לשון של בקשה להקפיד על הפרדת אשפה שאריות עץ משטחים צריך לזרוק באתר גזם מחוץ ליישוב

קרטונים אחרי הוצאת הקלקרים ושאריות לזרוק בקרטוניות שליד הכל-בו או חדר-באוכל.

לגבי ברזלים, להתייעץ עם שאול אלטר. אין לזרוק חומרי בניין במכולה - חומרי בניין יש לפנות בעזרת חברות שמתמחות בכך שיש להם אתרים מורשים.

בכל מקרה אין למלא את המכולה מעבר לדפנות.

בכל שאלה בנושא ניתן לפנות אלי לקבלת פתרון.

במקרה שנוזה מי זרק שלא לפי הנוהלים הקנס יוטל ישירות עליו (בד"כ 500 ₪)

במידה ולא נזהה הזורק הכסף יורד מהועד המקומי שיאלץ לתת פחות שרותים לתושב)

שאל אלטר

בזמן האחרון אנו עדים להתפרקות כללית...אם זה שיפוצים - הרס כל התשתיות-דשאים, גינות מדרכות ועוד... אם זה בחינוך.... הילדים זורקים זבל בכל מקום וכל תחינותיי לא מועילות...

נכון שלהורים תפקיד חשוב מאד, נכון אבל זה רק ההורים??

איפה החינוך???איפה מערכת החינוך?? ילדים אמורים לאכול את החמגשיות (בגלל הקורונה) בבתי הילדים...אבל מגיעים עם האוכל לרחבת חדר אוכל ולשעשועים, ממלאים את הפחים הקטנים והמסכנים הכל מתגלגל בחוץ, למרות שיש פח גדול במרחק נגיעה.

כשאני פונה לרכז החינוך החברתי הוא מפנה אותי להורים. אם הילדים אמורים לאכול בבתי הילדים, איפה המטפלות? למה שלא ישגחו שיאכלו בבתי הילדים וישגחו שלא יגיעו לרחבת חדר אוכל...

דבר נוסף, שולחים את הילדים (במקום המטפלות) עם שקיות אשפה והם שמים ליד הפח והחתולים חוגגים. אני מתריע ושום דבר לא עוזר...

דוגמא מוחשית מהימים האחרונים: את עגליות העגלאידע ליד חדר אוכל- היו אמורים לפנות. אנשי החינוך הבטיח שינקו, אך עד הערב לא ניקו. פניתי לאחראי וזה השיב לי שלא אדאג. מחר או מחרתיים ינקו. והכל חוזר על עצמו שבוע אחר שבוע.

ואיפה הדוגמא האישית? נקווה שהמחר יאיר לנו יותר.

דובי שושני

פרשת ילדי תימן - הנקודה האשדותית - עמליה

למחנה עולים בקרית שמואל, שם התגבשה לה חבורה שטולטלה עד בן-שמן, משם למוסד של "עלית הנוער" בכרכור ובהמשך לאשדות יעקב (ככל הנראה כראשית שנת 1950) אז היתה בת חמש עשרה וחצי.

זמן קצר אח"כ מצטרפת לאשדות "החבורה הפרסית", שבה נמצא חנוכה רפאלוב שעלה מפרס לישראל. חנוכה מתאהב ברותי והשניים נישאים. מכיוון שחנוכה מתגייס לצבא, לוחצת משפחתו שרותי תעבור לגור לידם במושב מְסֻלֵיל בנגב, על מנת שלא תישאר לבדה בקבוץ. במושב נולדים לרותי בלידה קשה התאומים **אורי וְרַאוּבֵן**. החיים במושב באותה תקופה מאוד קשים. הַפִּיֶדְאִיוֹן היו נכנסים בלילות לישובים גונבים עדרי צאן ובקר וגם הורגים. לילה אחד, מתארת רותי, אני מתעוררת ומרגישה יד שחונקת את צווארי. באופן אינסטינקטיבי נשכתי את היד החונקת בכל כוחי. היד נסוגה. הרמתי את אורי ממיטתו וצרחתי בקולי קולות, אבל החונק נעלם.

באחד הימים אובחן **ראובן**, שהיה בן מספר חודשים, כחולה בשיתוק-ילדים. רותי נסעה עימו לבית חולים בפרדס כץ, שם אמרו לה להשאיר את התינוק החולה בבית-החולים **ולא** לבוא לבקר, כדי חלילה שלא להדביק את אחיו התאום אורי. "פשוט תטלפני אלינו", אמרו לה אנשי הצוות הרפואי, "ואנחנו נגיד לך הכל" רותי חזרה למושב בלב כבד, המשיכה כמובן לטפל בילד הבריא, ומדי יום היתה עושה מאמצים גדולים להגיע לטלפון (טלפונים היו מצרך יקר ונדיר בזמן ההוא) ולשאול לשלומו של ראובן. לאחר כ-3 שבועות בהם קיבלה דיווחים אופטימיים על התקדמות הבראתו של תינוקה, הגיע לידיה של רותי פתק, המודיע לה שהילד בריא, ושתבוא במהרה לקחתו הביתה מבית החולים. רותי משנסת מותניים, לוקחת את אורי אל אימה, שהגיעה בינתיים ארצה ומתגוררת באוהל ברמלה, משם ממשיכה לפרדס-כץ כדי לקחת את ראובן הבריא, אך

כן, כן!!! גם לנו בקבוץ אשדות יעקב אחוד היה חלק בפרשה העגומה והאיומה הזו שלמרות מרחק השנים רב הנסתר בה על הגלוי. הכוונה לחברתנו **רותי רפאלוב** ז"ל שאיבדה את בנה התינוק ראובן, ועד יום מותה לא קיבלה תשובה מספקת מה עלה בגורלו.

רותי נולדה בעיר מניסה שבטורקיה. שָם ילדותה היה ססבונה פרג'. היא התייתמה מאביה בגיל צעיר, וכבת בכורה וילדה צעירה, עזרה ככל יכולתה לאמה האלמנה שעבדה שעות רבות מחוץ לבית כדי לקיים את שלושת ילדיה. עם אחיה סָמִי, היתה רותי הולכת לטחנת הקמח כדי לטחון את גרעיני החיטה לקמח לצורכי המשפחה הקטנה, ומהגן היתה לוקחת את אחותה הצעירה רִיקָה ושומרת עליה עד שאמא תחזור מעבודתה במפעל הטבק.

מיד לאחר הכרזת המדינה, החלו הטורקים המוסלמים להציק ליהודים. מדינת ישראל הצעירה עשתה מאמצים להביא עוד ועוד יהודים לארץ, ובמיוחד מארצות ערב, שם התנכלו ליהודים ביתר שאת. בבית הספר היתה רותי עדה להתנכלויות ליהודים, והיתה אומרת לאמה שהיא רוצה לעלות לישראל. האם לא הסכימה, אך רותי התעקשה, ולבסוף, מצויידת במעט כסף וקצת צידה לדרך, עלתה רותי על אניה טורקית שהביאה אותה לישראל לאחר משברים והרפתקאות לא נעימות בהפלגה. כשהגיעו סו"ס לנמל חיפה, העבירו אותם

פרשת יהודי תימן - המשך...

שיברר בשבילה מדוע שלחו צו גיוס לילד מת. משה בירר מול משרד הפנים ואמרו לו שלפי רישומיהם הילד נפטר. אח"כ יסתבר שרותי לא היתה היחידה שקיבלה צו כזה, ולאור התסיסה הציבורית נולדה **פרשת ילדי תימן, ארצות המזרח והבלקן** מבלי שאף אחד ידע לספק תשובות או ראיות שיוכיחו מה באמת קרה.

גם ועדה שהוקמה כדי לברר זאת, לא הסכימה לקבל את מה שסיפר **הרב שמואל אבידור הכהן** לאחר שחזר מארה"ב, שם שמע על רב בשם **יששכר דב ברנהרד ברגמן** מה"מזרחי" שקונה ילדים ומוכר תמורת 5000 דולר. כעבור כמה שנים עורר הרב **עוזי משולם** סערה חדשה בעניין זה, בעקבותיה נאסר ונכלא לכמה שנים, אבל הפרשה סירבה לרדת מהכותרות וחזרה פעם אחר פעם. את האמת כנראה כבר יהיה קשה מאוד לחשוף, כי חלק גדול מהאנשים שהיו מעורבים, נפטרו ברבות הימים ואיש גם לא טרח להתנצל ולהסביר והתעלומה נותרה בלתי פתורה ועם סימני שאלה רבים.

רותי ספרה לי, שבזמנו הצטרפה לעמותה שיזמה מפגשים שבהם התגלה ב"מסדר זיהוי" צעיר אחד כבן להוריו האמיתיים, והיתה שמחה רבה, אך פריצת דרך של ממש לא היתה. באחד הימים נזכרה רותי, סיפרה לה גיסתה (אשתו של אורי, אחיו של ראובן) כי פגשה בבריכת שחיה, בחור הדומה דמיון מפתיע לאורי בעלה, וחשדה שמדובר באח האבוד. היא ניגשה לבחור לברר את זהותו, אך הלה התחמק ממנה וסרב למסור כל פרטים.

לרגל חודש אדר, כנראה כדי להרבות שמחה בעם, החליט לאתרונה ראש הממשלה נתניהו להיטיב עם ההורים האומללים ולתת להם פיצויים כספיים עבור עגמת-הנפש שעברו, למרות שחלקם אומרים שהכסף לא מעניין אותם, אלא הרצון העז לדעת מה קרה ואם אכן הילדים הללו מתו. היום רותי וגם חנוכה

לתדהמתה אומרים לה אנשי הצוות הרפואי: "מה פתאם באת, הילד מת כבר באותו ערב שהבאת אותו"

רותי מציגה להם את הפתק שקיבלה רק אתמול, ואלה תולשים אותו מידיה, קורעים לגזרים ואומרים לה "זה מזויף". רותי ההמומה ממשיכה ושואלת: "אם כן, איפה קבור הילד?". הם נותנים לה את שם בית הקברות בו לטענתם נקבר התינוק. רותי מחליטה ראשית לנסוע לתל-נוף שם משרת חנוכה שהתגייס לצנחנים. מרשים לה להיכנס לבסיס, והיא יושבת שם ומחכה שהמחלקה של חנוכה תחזור מאחת הצניחות. רותי וחנוכה נוסעים יחד לבית הקברות קרית שאול. בשער יושב זקן ובידיו ספר גדול ובו כל שמות הנפטרים שנקברו שם. חיפשנו בכל הכיוונים, נזכרת רותי, ראינו גלי אבנים אבל לא מצאנו אף קבר שכתוב עליו את שמו של ראובן. בלב כבד הם חוזרים לעיסוקיהם. חנוכה לבסיו בצבא, רותי עם אורי התינוק, חזרה למושב. חולף זמן וגם אורי התינוק חולה. רותי המבוהלת נוסעת עימו למוסד רפואי בירושלים, כי היא חוששת שבפרדס כץ יעלימו גם אותו, שם היא נשארה לידו עד שהילד מבריא. בינתיים העניינים מסתבכים, כאשר האחים של חנוכה במושב, מאשימים את רותי, שמכרה כביכול את התינוק תמורת כסף...

רותי המיואשת מחליטה לכתוב מכתב ל**רבקה ענבי** שהיתה המטפלת שלה בחברת הנוער באשדות, בו היא מתארת את הקשיים העוברים עליה. רבקה (למרות קשיי הפילוג שהיה ממש באותו זמן), ארגנה מיד משאית שהגיעה למושב והעלתה את רותי ואורי התינוק עם מעט המטלטלים שלה למשאית, וחזרה לאשדות יעקב. לאחר שגם חנוכה מגיע לאשדות, נולד להם בן נוסף, **מיכאל** שחי כיום בניו-זילנד, ואחריו בן נוסף, שרותי מחליטה לקרוא לו **ראובן** ע"ש התינוק שמת על פי מה שאמרו לה, וכך האמינה. בהמשך נולד בן נוסף- **יואל**.

יום אחד מגיעים שני צווי גיוס. האחד לראובן והשני לאחיו התאום אורי. רותי ההמומה פונה ל**משה אריאלי** ומבקשת ממנו

פרשת יהודי תימן - המשך...

המתכון של רויטל לוי

עוגת שוקולד ואגוזים לפסח:

מצרכים:

- 5 ביצים
- 3/4 כוס סוכר
- 150 אגוזים טחונים (אגוזי לוז/אגוזי מלך)
- 150 גרם שוקולד מריר מגורד דק
- 3/4 כוס קמח מצה
- 1 כפית אבקת אפיה
- 1 כף ברנדי/רום
- 1/4 כוס מיץ תפוזים
- לקישוט: אבקת סוכר

אופן ההכנה:

1. מקציפים ביצים שלמות עם הסוכר למשך 8-10 דקות עד שמתקבלת בלילה סמיכה.
2. מוסיפים לתערובת הביצים בהדרגה מעט מכל המצריכים הנוספים וכל פעם קצת מכל תוספת, שוקולד מגורד, קמח מצה, אבקת אפיה, מיץ תפוזים וברנדי.
3. מערבבים לאט בתנועת קיפול עד שהכל מתאחד יחד.
3. יוצקים את הבלילה לתבנית משומנת, אופים ב 170 מעלות בתנור שחומם מראש, למשך 45/50 דקות.
4. כשהעוגה מוכנה לתת לה להתקרר ורק אז לפזר אבקת סוכר.

בתאבון שיהיה חג פסח שמח

רויטל

רפאלוב, אינם עוד בין החיים, ובארץ נמצאים רק האחים **אורי ויואל**. אין לי מושג אם הללו הגישו בקשה בשם הוריהם ואם יש להם מסמך כלשהו המעיד על זכאותם.

העוול הנורא הקשור בפרשה, אומרת עמליה, ארע בזמן שלטון מפא"י, ומעט החקירות שנעשו במהלך השנים (ולא הולידו ממצאים של ממש) קרו בתקופה מאוחרת, כשההורים של אותם ילדים 'אבודים' כבר הלכו לעולמם שבורי לב.

מתי טוכפלד ישראל היום:

החלטת הממשלה לפצות את משפחות חטופי תימן, היא החלטה היסטורית וחשובה. עם זאת, המהלך לא יכול להיות מושלם ללא צעדים נוספים שיבהירו כי מדובר בצעד אמיתי ולא בהמשך הטיוח רב בשנים. היום כבר ברור כי אין מדובר בטעויות רישום או שגיאות של מדינה בראשית דרכה, אלא בחטיפות מכוונות, ממוסדות ושיטתיות, שנועדו לנתק את הילדים מהוריהם ומהמסורת שהביאו עימם מארצות מוצאם...

שבת שלום, ושיהיה טוב לכולנו:

עמליה דיין בת ארי

מי ומה באשדות

בנהריים המצויים כעת בשיא פריחתם, וגם בקיבוץ יש כמה.

הממטרים הכבדים חורצים את רישומם על הדשאים, בעיקר זה הצפוני, הסובל מאז תחילת החורף מתנועת משאיות, מנופים ושאר כלי משחית, ויקח עוד זמן רב, אם בכלל, עד שיחזור לאיתנו. אם לא די לנו בכך, הרי שמבט חודרני אל עבר עצי הסיגלון שנגזמו בשיאו של הקיץ האימתני בשכונת הפרחים, מלמד שסיכוייהם להפוך לפסלים סביבתיים גדולים פי כמה מסיכוייהם להשתקם. ודי לחכימא ברמיזא...

גשמי פברואר הגיעו מעט באיחור, אבל הפתיעו בעוצמתם. באשדות נרשמו במצטבר כ-430

מ"מ ואנחנו ממשיכים להוביל בעמק בכמות המשקעים, וזו לא השנה הראשונה. בנהריים נרשמו זרימות שלא נראו מאז... החורף שעבר. הגדיל לעשות 'מפל העודפים' שהזכיר את ימי רוטנברג העליזים לפני תשעים שנה, עם עוצמות מים שבשקט יכלו להפעיל טורבינה חשמלית אחת לפחות. ככל שמתרבים המשקעים, והכנרת עולה, מתחדדת השאלה 'מתי פותחים את הסכר'. אז צר לנו לאכזב אתכם פעם נוספת, אבל נראה שגם השנה ישאר סכר דגניה סגור, למעט פתח צר וזניח. מסתבר שהפתרון הזול והמהיר לווסת את המפלסים הגואים בכנרת, הן משאבות ענק שמצויות בתוך מקלט תת קרקעי 'באתר ספיר' בצפון הכנרת, ומזרימות למוביל הארצי כמיליון מ"ק! ביממה המשמשים למילוי האקוויפרים. מי זוכר איך נראית שנת בצורת?

הפרח המיוחד הזה בעל חמשת עלי הכותרת ושורת אבקנים מרשימה, שייך לעץ הקרוי **בומבקס הודי** - עץ גדול ומרשים בעל נוף פירמידלי וענפים אופקיים שהעלים שלו, שהם מאוצבעים ובעלי פטוטרות ארוכה, נושרים בחורף, אז מופיעה פריחה אדומה ושופעת הבוקעת מתוך תרמילים ונמשכת חודשיים ימים לפחות. יש שישה עצים כאלה

מי ומה - סוף

חדי העין ודאי כבר הבחינו בחסרונו של מתקן החימום הישן והבלתי מוצלח, שאותו החליפו קולטים ודודים על בתינו.

המתקן שהיה מרשים לזמנו, פורק ונמסר למאן דהוא... לא נמצא קונה לני"ל.

לפני כמה חודשים היתה פניה נרגשת לציבור, להציע שמות לשכונה החדשה "שכונת התחמיץ". עשרות שמות הוגשו, אך עד כה לא נודע ברבים שמה של השכונה, שבקרוב מאד תתחיל להיבנות. אחד השמות שהציעה "ידידת המחלקה" עמליה דיין בת ארי, הוא שכונת מאיר על שמו של מאיר זקצר ז"ל מראשוני אשדות, חלוציה ובוניה. נשמע רציני. פנינו לרכזת קלי"ק אדמית פלג לברר מה נעשה בנידון, והיא מעדכנת שהצוות שהוקם לצורך בחירת שם לשכונה, יתכנס ביום ראשון הקרוב כדי למיין את השמות ולהביא 3 חלופות להצבעה.

פילפולן הטווסים - בסמוך לבית הילדים הראשון של אשדות, מצוי עץ פילפולן תמיר ומדולל ענפים, ואולי דווקא בגלל הסיבה הזו החליטו מספר טווסים ממין זכר לקבוע בו את משכנם. גשם קיץ, לילה יום, ממש לא משנה להם, וכמה שיות גבוה - יותר טוב. ענין של מעמד. כנראה.

בת פופ!

עלון 1560
עריכה - אבנר רון
שער - ברכה פונדק
עימוד - אירית גל
צילום עלון - אתי רון